

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת עינב נהרי סנדלר

התובע:

מיכאל פינקל

ע"י ב"כ עוה"ד רינת קלי אלמקיס

נגד

הנתבעת:

חנה בית הלחמי

ע"י ב"כ עוה"ד נעמה כהן

פסק דין

1

2

לפני תביעה כספית שהוגשה בגין לשון הרע בסך של 140,000 ₪.

3

נסיבות המקרה

1. התובע הינו כותב, יוצר, מנהל תוכן ומנחה סדנאות בארץ ובעולם בתחום "תקשורת

מקרבית" ו"מיניות מודעת". בנוסף, התובע הינו אמן קרקס מקצועי על חבל אנכי ומארגן

מפגשי קבוצת "טנגו רחוב ת"א". התובע הוא אב לילדים.

2. הנתבעת היא מאמנת אישית ועסקית במקצועה, מנחה ויועצת שיווק ואסטרטגיה וכן

פעילה חברתית וקהילתית העוסקת, בין היתר, בקמפיינים חברתיים בנושאי שוויון מגדרי.

הנתבעת מציגה עצמה כפמיניסטית, פובליציסטית ומרצה, העוסקת במעמד האישה,

קידום נשים והעצמתן, הגנה על זכויותיהן וחשיפה של פגיעות. הנתבעת מעידה על עצמה

כי היא מהווה כתובת לנשים וגברים, נפגעות ונפגעים של עוולות ועבירות ניצול לרעה של

סמכות ומרות, לרבות ניצול מיני ומלווה נשים נפגעות.

3. הנתבעת פעילה ברשת החברתית "פייסבוק" (להלן: "פייסבוק") ונכון לזמן הרלוונטי

לתביעה, בדף הפייסבוק שלה קיימים כ-13,000 עוקבים וכ-5,000 חברים. הנתבעת מעלה

בפלטפורמה זו, בממוצע, בין 5 ל-7 פוסטים ביום (עדותה בעמ' 40 ש' 11 לפרוט').

4. ביום 13.1.23 פרסמה הנתבעת בדף הפייסבוק שלה את הפוסט מושא התביעה. הפוסט כלל

"קולאז'" תמונות, הכולל 6 צילומי פנים של גברים, ביניהם צילום פניו והחלק העליון של

גוף התובע, ללא ציון שמותיהם של המצולמים (להלן: "הקולאז'"). תמונת התובע פורסמה

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 בקולאז' לצד תמונותיהם של חמשת הבאים: גואל רצון, דניאל אמבש, ניסן גבני, ארז
2 ארג'ונה ואושו.
- 3 בתחילת הפוסט נכתב על ידי הנתבעת, כך:
- 4 **"יקרות, כשאתן רואות מישהו עם לוק כזה, ממש הטייפקאסט של ישו, קחו את הרגלים**
5 **ורוצו (לכיוון ההפוך ממנו). איכשהו, זה הלוק האהוב על הנוצרים" (להלן: "הפרסום").**
- 6 5. יוער כי קולאז' התמונות תופס את הנפח העיקרי של הפרסום, זאת ביחס לחלק שבו נכלל
7 מלל.
- 8 6. אין חולק כי קודם לפרסום וגם לאחריו לא היתה בין התובע לנתבעת היכרות אישית.
- 9 7. הפרסום הביא לכתיבת עשרות תגובות. לפרסום נעשו שיתופים ומאות סימונים, כגון,
10 סימון "לייק". חלק מהתגובות נקטו בלשון קשה כלפי מושאי הפרסום והנתבעת הגיבה,
11 מספר פעמים, לחלק מהמגיבים, במסגרת השיח שהתפתח בתגובות.
- 12 8. ביום 23.1.23, עשרה ימים לאחר ביצוע הפרסום, בהיות הנתבעת באבל ויושבת שבעה על
13 מות אמה ז"ל, ביקש התובע מהנתבעת, בהודעה פרטית ששלח לה, למחוק את הפרסום. זו
14 לשון ההודעה ששלח התובע לנתבעת: **"הגיע אלי ממכרים צילום פוסט שפירסמת עלי,**
15 **אני מבקש ממך להוריד אותו בבקשה. תודה מיכאל".**
- 16 9. בו ביום, הנתבעת השיבה לפניית התובע כך: **"להיפך, ציינתי אותך כמי שפרש מהתחום**
17 **השרלטני של טיפול מיני ללא הסמכה, בשל היותו תחום נגוע בפגיעות מיניות. אני יושבת**
18 **שבעה כרגע על אמי ז"ל, בתום השבעה אעייין בבקשתך".**
- 19 10. באותו יום, 23.1.23, שינתה הנתבעת את הגדרת הפרסום כך שתפוצתו שונתה מ"פומבי"
20 לתפוצת חברים בלבד, טישטשה את תמונתו של התובע בקולאז' התמונות וכן ערכה את
21 הפוסט כך שבהמשך לדברים שנכתבו בפוסט המקורי, הוסיפה הנתבעת את הדברים
22 הבאים:
- 23 **"די, חפרתם.ן. אז מוסיפה הסבר למדגם המאוד מדגמי בתמונות, משמאל למעלה עם**
24 **סיבוב השעון: אושו (צפו ב"ארץ פראית מאד"), גואל רצון, אמבש, ניסן משהו מהתחקיר**
25 **בעובדה, ארז ארג'ונה (מיניות מקודשת) שהתאבד לא מזמן לאחר שעלו טענות נשים**
26 **כלפיו, מיכאל משהו ש"פרש למחשבות" כשגילה להפתעתו שנשים רבות חוות "מיניות**
27 **מקודשת" כפגיעה מינית (או כלשונו בערך כך – "ריבוי הפגיעות המיניות"). כדי להבין**
28 **מה דעתי על ה"תחום" הזה שצריך לברוח ממנו וממטפלו כמו מאש, ניתן לעיין קצת**
29 **בטורים של טלי חרותי סובר. יש עוד הרבה תמונות שלא צרפתי. כאמור, מדגם".**

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

11. מבין התגובות הרבות לפרסום, חלק מהמגיבים התייחסו באופן ספציפי לתובע או לתמונתו, בלשון זו, כלהלן:
- א. "למטה משמאל – מי זה הפרח הזה? היחיד שלא מוכר לי"
- ב. "ואיך מיכאל פינקל הגיע לרשימה הזאת?!"
- ג. "מי ששאלת עליו נפקד מהקולאז' הזה. ומי שנמצא בו ששאלת עליו, למיטב ידיעתי לא פשע בדבר"
- ד. "כאמור מצולם מיכאל פינקל, אני לא יודעת למה חנה הכלילה אותו בקולאז'"
- ה. "רואה פה את מיכאל פינקל שלהבנתי הוא בחור חביב ומנחה סדנאות מוכשר. מה פישעו? אם מותר לדעת". ומגיבים נוספים הגיבו לדברים אלה: "מצטרפת בזעזוע לשאלה"; "גם אני שואלת"; "גם אני שואל. חבל שאין תשובה מיידית"
- (מוצגים 4 ו-5 מטעם התובע; מוצג 2 מטעם הנתבעת).
12. הנתבעת הגיבה לחלק מהמגיבים, במסגרת השיח שהתעורר בתגובות והתייחסה באופן ספציפי לתובע או לתמונתו, כך:
- א. למגיבה ששאלה "מי זה מי?", השיבה הנתבעת: "משמאל למעלה בכיוון השעון: אושו, גואל רצון, אמבש, הניסן הזה מהתחקיר, ארז ארגיונה וההוא שפרש לחשוב על מה שהרגישו מטופלות של מיניות מקודשת".
- ב. למגיב ששאל "מי זה השמאלי למטה?", השיבה הנתבעת: "מומחה ל"מיניות מקודשת" שפרסם לא מזמן שהוא יוצא ל"חשבון נפש" על התחושות הסובייקטיביות של פגיעה שהציפו נשים צעירות שטופלו בדבר הזה שנקרא "מיניות מקודשת". ובהמשך כתבה הנתבעת: "מאחר והקיר שלי לא יהיה במה לכל המופרעים שעוסקים ללא רשיון בטיפול מיני, כל אחת ואחד כזה שיגיעו הנה – ייחסמו. בעניין הספציפי הזה, כאן לא יתנהל דיון בעד ונגד. רק נגד".
- ג. לאחת המגיבות, שתגובתה פורטה בסעיף 11.ה. לעיל, השיבה הנתבעת כך: "ציינתי אותו כמי שהתפקח. למישהי יש בעיות בהבנת הנקרא?". על כך השיבה לה המגיבה: "ממש אין לי שום בעיות בהבנת הנקרא. אני בטוחה שאת מבינה שלשים את התמונה שלו בקולאז' כזה מעביר מסר שלא בעיה להבינו ולמיטב ידיעתי הוא שגוי". הנתבעת השיבה לה כך: "לכן הבהרתי חד משמעית וטשטשתי את תמונתו, למען הסר ספק. בכל מקרה, לתפיסתי, יש בעיה קשה עם כל מי שעוסקים.ות במיניות ללא הכשרה הולמת. הביקורת לגיטימית, וה"זעזוע מביקורת כזו הוא בעייתי בעיני לא פחות. עמדתי בעינה: שומרת נפשו."

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

1 **י.תרחק". על כך הגיבה המגיבה: "לא ראיתי הבהרה וטשטוש, אגש לראות.**

2 **שמחה שתיקנת."**

3 **(מוצגים 4 ו-5 מטעם התובע).**

4 **טענות התובע**

5 13. התובע טוען כי מדובר בפרסום לשון הרע חמורה כלפיו, בנסיבות בהן הנתבעת שילבה
6 בפרסום את תמונתו ביחד עם תמונות נוספות של עברייני מין מורשעים ומנהיגי כתות
7 ידועים לשמצה, תוך שהיא מייחסת לתובע אופי פלילי שקרי ואף מייחסת לו מעשים
8 חמורים של פגיעות מיניות.

9 14. התובע טוען כי מעולם לא הורשע, נחקר או הוגשה נגדו תלונה כלשהי בגין עבירות מסוג זה
10 או עבירות בכלל וחרף זאת, מצא עצמו במרכזו של מסע הכפשה פומבי אשר הפך לווייראלי
11 וזכה לתגובות רבות, שיתופים וסימוני "אהבתי" אשר השפילו אותו ופגעו בו אישית
12 ומקצועית. התובע טוען כי בעקבות הפרסום ספג קללות, נאצות ואיומים ברשת ומפנה
13 בעניין זה לתגובות לפרסום.

14 15. התובע טוען כי מעולם לא עסק בטיפול מיני, הוא איננו מטפל ומעולם לא טיפל במגע או
15 פגע במטופלות, מכיוון שלא היו כאלה. התובע טוען כי מעולם לא ביצע או הואשם בעבירות
16 שביצעו גואל רצון ודניאל אמבש או כאלה שיוחסו לניסן גבני, ארז ארג'ונה ואוש, אשר
17 לצד תמונתם פורסמה תמונתו של התובע.

18 16. התובע טוען כי העיסוק שלו הנוגע לעולם המיניות הינו בכתיבת תוכן ובהנחיית סדנאות
19 שעניינן תקשורת והסכמה. לטענתו, בניגוד לטענת הנתבעת, מעולם לא היה חלק מהארגון
20 הבינלאומי "איסטה" (להלן: "איסטה"), לו מייחסת הנתבעת מאפיינים של כת וכי הוא
21 עצמו הביע ביקורת כלפי ארגון איסטה.

22 17. התובע טוען כי לא מדובר בהבעת דעה של הנתבעת אלא בקביעת מצג עובדתי המטעה את
23 הציבור לחשוב כי נשקפת מהתובע מסוכנות גדולה.

24 18. לטענת התובע, הנתבעת לא הסתייגה מתגובות השנאה שקיבל התובע בעקבות הפרסום
25 ואף המשיכה להגיב באופן פוגעני לתגובות כאלה ואחרות לאחר הפרסום הראשוני.

26 19. כך, במסגרת תגובותיה של הנתבעת לתגובות לפרסום, הוצג התובע על ידי הנתבעת כמטפל
27 שפגע בנשים שטופלו אצלו אף שהתובע מעולם לא עסק בטיפול ולא היו לו מטופלות.

28 20. התובע טוען כי הנתבעת לא ידעה מיהו בעת שפרסמה את הפרסום ולא טרחה לבדוק את
29 אמיתות הדברים לפני פרסומם.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 21. התובע טוען כי הפרסום פגע בו קשות, נעשה על ידי הנתבעת שלא בתום לב ונוצר במכוון
2 על מנת לעודד הפצת פחד ושנאה כלפיו.
- 3 22. זאת אף על רקע העובדה כי הנתבעת הינה "אושיות רשת" בעלת ניסיון עשיר בתמיכה
4 בנפגעות תקיפה מינית ועבור אנשים רבים מהווה הנתבעת "בר סמכא" בתחום הפגיעות
5 המיניות. התובע טוען כי על ההשפעה הציבורית הרחבה שיש לפרסומיה של הנתבעת ועל
6 היותה אדם בעל כוח רב והשפעה ברשת החברתית ובמעגליה החברתיים, יעיד גם גיוס
7 ההמונים שיזמה הנתבעת לאחר הגשת התביעה, על מנת לממן את הוצאות הגנתה במסגרת
8 התביעה כאן, שנחל הצלחה.
- 9 23. התובע טוען כי הנתבעת לא הביעה חרטה על הפרסום וסירבה למחוק את הפרסום.
- 10 24. בנסיבות העניין עותר התובע בכתב התביעה לחייב את הנתבעת בכפל הפיצוי, ללא הוכחת
11 נזק, כפי שנקבע בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "**חוק איסור**
12 **לשון הרע**" או "**החוק**"), בסך של 100,000 ₪, בצמוד למדד המחירים לצרכן.

טענות הנתבעת

- 14 25. הנתבעת מעידה על עצמה כי היא אקטיביסטית, פמיניסטית, המחויבת מוסרית וחברתית
15 למאבק למען זכויות נשים וקידום זכויותיהן.
- 16 26. הנתבעת טוענת כי התובע שייך לתחום הנקרא "מיניות מקודשת" והוא נטוע היטב בתחום,
17 הן כמשתתף פעיל, הן כ"תלמיד" והן כ"מורה", מנחה סדנאות ו"מטפל". כן נטען כי התובע
18 נמנה על המנחים של ארגון בינלאומי בעל אפיונים של כת המתקרא איסטה.
- 19 27. לטענת הנתבעת בתחום המיניות המקודשת נעשה שימוש ציני במה שמכונה "רוחניות" או
20 "קדושה" כדי להכשיר מגע מיני במסגרת טיפול, הדרכה, סדנאות, כנסים ו"הרצאות", תוך
21 ניצול מצוקה, יחסי מרות, יחסי כוח וגרימת פגיעה רגשית ומינית. לטענתה, התחום זוכה
22 לביקורות רבות בתקשורת ובציבור בשל תלונות רבות של נפגעים ונפגעות.
- 23 28. הנתבעת טוענת כי התביעה הנדונה הינה תביעת השתקה וניצול לרעה של הליכי המשפט
24 נגדה, כמי שהביעה את דעתה והזהירה מפני פגיעות מיניות וניצול בתחום המכונה "מיניות
25 מקודשת", "מיניות מודעת", "מיניות מקרבת", וכדומה. לטענתה, מטרת התביעה
26 "להשתיק נשים מסוגה של הנתבעת ואת הפעילות הציבורית הלגיטימית בנושא הפגיעות
27 הגלומות והמתרחשות בתחום, להשתיק שיח ציבורי הכרחי, למנוע את גילוי האמת ואת
28 אזהרת הציבור" (ס' 11 לסיכומי הנתבעת).
- 29 29. הנתבעת טוענת כי יש לדחות את התביעה שכן הפוסט מושא התביעה איננו מהווה לשון
30 הרע, לא כלפי התובע ולא בכלל. לטענתה מדובר בהבעת דעה ביקורתית ברשת החברתית,

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 המופנית כלפי ציבור בעלי עיסוק מסוים. הנתבעת טוענת כי כוונתה היתה ליצור "שיח
2 מערכת, ולא פנייה אישית" (ס' 3 לסיכומי הנתבעת).
- 3 30. הנתבעת טוענת כי הפרסום "אינו מתייחס לאדם מסוים, אלא מביע דעה על מאפיינים
4 אופייניים לקבוצת אנשים העוסקים בתחומים בעייתיים ומפוקפקים", ובהם, לטענתה:
5 "מנהיגי כתות"; משתפי פעולה עם כתות ונטען על ידי הנתבעת כי הוכח שהתובע משתף
6 פעולה עם הכת איסטה; מי שמציגים עצמם כמטפלים מיניים ללא הסמכה ולטענתה
7 התובע מעורב בפעילות לא מוסמכת, כשהסדנאות שהוא עורך משמשות כסות ליומרה
8 טיפולית; מי שמתיימרים להיות רוחניים או גורואים; מנטורים רוחניים או מיניים; ומי
9 שמייחסים לעצמם קדושה או כותרות דתיות והדבר לטענתה הוכח גם לגבי התובע (ס' 17
10 לסיכומי הנתבעת).
- 11 31. הנתבעת טוענת כי יש להחיל על המקרה הנדון את סעיף 4 לחוק איסור לשון הרע בנסיבות
12 בהן לשון הרע הנתענת מופנית כלפי ציבור או קבוצה שאינה תאגיד ולא כלפי אדם מסוים
13 ומכאן שלא ניתן להגיש תובענה אזרחית בגינה.
- 14 32. באשר לתוכן המילולי של הפרסום, טוענת הנתבעת כי בפסיקה נקבע כי ישנם מקרים בהם
15 פרסומים הכוללים מילות גנאי ברמה ירודה אינם בהכרח נכנסים להגדרת לשון הרע ואף
16 נקבע כי לעיתים קרובות הפרסום המשמיץ "נבלע בהמון" והיכולת של הנפגע לפרסם
17 בעצמו הכחשות ותגובות עשויה להפוך את טענותיו ל"זוטי דברים".
- 18 33. הנתבעת טוענת כי המסר בפרסום בכל הנוגע לדעה ולאזהרה מפני סכנות בתחומים
19 מפוקפקים ושרלטניים לגבי אנשים המייחסים לעצמם רוחניות ו/או קדושה הוא רציני,
20 אולם בכתיבה שולבו סגנונות מרכזים, מעין "קריצה הומוריסטית", המעידים על תום
21 ליבה, באמצעות שילוב המילים "הטייפקאסט של ישו". לגבי המילה "נ"ל"ט" טוענת
22 הנתבעת כי ברור שהנתבעת לא תיארה את מי מהמופיעים בקולאז' כ"נבלה" במובן
23 המילולי, כי המילה לא כוונה לתובע באופן ספציפי ואף השילוב של האות V הלועזית
24 במילה הכתובה, מפחית, לטענתה, מהחומרה שהקורא הסביר עלול לייחס לביטוי ותואם
25 את הכתיבה ההומוריסטית.
- 26 34. הנתבעת טוענת כי לא ניתן לפרש את הפרסום ככזה המאשים את התובע בעבריינות מין.
- 27 35. עוד טוענת הנתבעת כי שמו של התובע לא נזכר בפוסט אלא רק בתגובות וכי הרוב המכריע
28 של קוראי הפוסט לא הכיר את התובע ולא קישר בינו לבין תמונתו.
- 29 36. לחילופין, טוענת הנתבעת כי עומדות לה ההגנות וההקלות הקבועות בדין. הנתבעת מפנה,
30 בהקשר זה, להוראות סעיפים 14, 15 ו-16 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

37. בהקשר זה, טוענת הנתבעת כי הפרסום נעשה כחלק ממחויבותה הציבורית העקבית, כדמות מוכרת בתחום זכויות האדם והנשים וכי יש לה חובה מוסרית וחברתית לשתף בדעה ובאזהרה לגיטימית מפני התחום. לטענת הנתבעת הפוסט נסמך בין היתר על פרסומים פומביים של התובע עצמו ופורסם יומיים לאחר שפורסמה בתכנית "עובדה" כתבת תחקיר בעניין ניסן גבני והמכללה, שעסקה לטענתה, בין היתר, בפגיעות מיניות בנשים. נסיבות אלה מחזקות, לטענת הנתבעת, את תום ליבה, את קיומו של עניין ציבורי מהותי ואת סבירות הפרסום.
38. הנתבעת טוענת כי הפרסום חוסה תחת חופש הביטוי והבעת דעה לגיטימית וכי יש לבחון אותו על רקע השינויים המחויבים בשל האופי הייחודי של המרחב הווירטואלי, הוא האינטרנט, בו נעשה הפרסום. לטענת הנתבעת משמדובר בפרסום שנעשה ברשת החברתית פייסבוק יש לתת משקל רב יותר לחופש הביטוי שהרי לתובע יש זכות להגיב ולמצוא דרכו לתקן את מה שהוא רואה כפגיעה.
39. הנתבעת טוענת כי הבעת דעה, מעצם טיבה, אינה נדרשת להיבחן אובייקטיבית מבחינת נכונותה, גם אם היא אינה תואמת את המציאות במלואה.
40. הנתבעת טוענת כי תכלית חופש הביטוי היא להבטיח הגנה דווקא לביטויים קיצוניים ומעוררי מחלוקת ולא לאמירות הנעימות והקלות לעיכול.
41. הנתבעת טוענת כי מוקנית לה הגנת אמת בפרסום וכי היה בפרסום עניין ציבורי. הנתבעת טוענת כי לצורך הכרה בהגנת אמת בפרסום אין צורך באמת מוחלטת וכי יש לבחון את מהות הפרסום בכללותו.
42. הנתבעת טוענת כי תחום "המיניות המקודשת" מצוי בביקורת ציבורית ותקשורתית בשל טשטוש גבולות, יומרות טיפוליות ללא הכשרה ופרקטיקות המנוגדות לחוק ולעמדות גורמי המקצוע. בתגובה לביקורת, שינו חלק מאנשי התחום את שמו מ"מיניות מקודשת" ל"מיניות מודעת", בניסיון להרחיק את עצמם מהביקורת, באופן מניפולטיבי. הנתבעת טוענת כי הוכח שהתובע עבר סדנאות וחניכה בארגון הבינלאומי איסטה שהפסיק פעילותו בישראל בעקבות תחקירים ועדויות על פגיעות מיניות מצד מנחים ותרבות של כת אסורה.
43. הנתבעת טוענת כי לתובע לא נגרם נזק וכי התובע תבע סכום "אסטרנומי" ובלי כל ראיה לנזק.
44. הנתבעת טוענת כי ביום בו פנה אליה התובע בבקשה להסרת הפרסום טשטשה את תמונתו בקולאז' וכי למחרת הפניה, ביום 24.1.23, הסירה את הפוסט לחלוטין ומשכך הוסרה לחלוטין הגישה לקריאת הפוסט והתגובות החל מתאריך זה.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

45. הנתבעת טוענת כי התובע פנה אליה רק לאחר יותר מ-8 ימים מהיום שנודע לו על הפרסום, מה שמעיד על כך שלא נגרם לו נזק.

דיון והכרעה

46. לשון הרע, מוגדרת בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

47. כפי שכבר נקבע בפסיקה: "חוק איסור לשון הרע משקף איזון בין זכויות אדם בסיסיות במשטר דמוקרטי: זכות יסוד לשם טוב, וזכות יסוד לחופש ביטוי. שתי זכויות אלה, נגזרות מכבוד האדם... מתח מתמיד שורר בין עוצמתה ומרכזיותה של הזכות לשם טוב לבין משקלו של חופש הביטוי... בין שתי זכויות חשובות אלה נדרש איזון, המוצא את ביטויו בהסדר החקיקתי שבחוק איסור לשון הרע" [ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.08), פס' 12 (להלן: "פרשת שרנסקי")].

48. וראו שם, בפרשת שרנסקי, בפס' 16: "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו. היא ביטוי העלול להכתים את אישיותו בעיני הזולת, ולפגוע בביטחונו הפנימי גם כלפי עצמו. היא דבר העלול להרוס במחי יד, וכהרף עין, שם טוב שנבנה ועוצב במשך שנים רבות באופן שלא ניתן להחזירו לקדמותו, וכל פיצוי כספי לא ייטיב באופן אמיתי את הנזק שנגרם. פגיעתה של הדיבה רעה לא רק כלפי מושא לשון הרע עצמו, אלא גם כלפי סביבתו הקרובה - משפחתו, ילדיו וידידיו. היא עלולה לפגוע קשות בנפש האדם, וכן בעיסוקו ובמעמדו החברתי והכלכלי. היא עלולה לפגוע פגיעה ללא תקנה בטעם חייו ובאיכות חייו".

49. בחינת הפרסום והשאלה האם הינו משפיל, פוגע או מבזה, נעשה בהתאם לסטנדרט אובייקטיבי של האדם הסביר [ראו ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ' (פורסם בנבו, 4.3.04), פס' 7 (להלן: "פרשת הרציקוביץ'"); פרשת שרנסקי, שם, בהמשך פס' 16].

50. בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי יש לנתח את הפרסום בארבעה שלבים: בשלב הראשון, יש לבחון את המשמעות העולה מהפרסום, בהקשר אובייקטיבי, לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנו הפשוט של הפרסום והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש עיני האדם הסביר; בשלב השני, יש לבחון האם מדובר בלשון הרע כמשמעותו בסעיף 1 לחוק ובפרסום, כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. בשלב השלישי, יש לברר האם עומדת למפרסם אחת מההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הפרסום ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלוונטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום אחר תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 הסעדים שיש להעניק לנפגע, לרבות סעד של פיצוי נזק, **פרשת הרציקוביץ'**, בפס' 9; **פרשת**
- 2 **שרנסקי**, בפס' 17].
- 3 51. לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהונח לפני ושקלתי את כל טענות הצדדים, באיזון הערכים
- 4 – זכותו של התובע לשם טוב, מחד, וזכותה של הנתבעת לחופש הביטוי, מאידך - כשהוא
- 5 מיושם על נסיבות המקרה, מביא אותי למסקנה כי הפרסום הנדון מהווה לשון הרע על
- 6 התובע, וכי, בנסיבות העניין, לנתבעת לא עומדות ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.
- 7 להלן אפרט את ההנמקה לקביעתי זו.
- 8 **השלב הראשון – בחינת המשמעות העולה מהפרסום**
- 9 52. הפרסום כולל מלל קצר ובמרכזו קולאז' התמונות.
- 10 53. בקולאז' התמונות בחרה הנתבעת לשבץ את תמונתו של התובע, ביחד עם תמונות אחרים,
- 11 וביניהם תמונתם של גואל רצון ודניאל אמבש, שהורשעו, בין היתר, בעבירות מין חמורות
- 12 ונדונו לתקופות מאסר ממושכות. כלפי יתר המצולמים שתמונתם הוספה לקולאז', מלבד
- 13 גואל רצון ודניאל אמבש, שאינם התובע, הועלו במסגרת זו או אחרת טענות בדבר פגיעות
- 14 מיניות אשר זכו לתהודה ציבורית ולפרסום פומבי.
- 15 54. במלל הקצר המופיע בפרסום המקורי אין שום אזכור לעיסוקו של התובע או לתחום
- 16 "המיניות המקודשת" או "המיניות המודעת" ולא נעשתה בפרסום כל הבחנה בין עיסוקם
- 17 של המצולמים או המעשים המיוחסים להם, בראייתה של הנתבעת. מה שעולה מהפרסום
- 18 הוא למעשה סלידתה הברורה של הכותבת מהמצולמים בקולאז', בעלי אותו "לוק",
- 19 לדבריה, ואזהרה מפניהם ומשכמותם, ככאלה שמוטב לרוץ לכיוון ההפוך מהם ויש להיזהר
- 20 מפניהם. ויוער כי כל המצולמים בקולאז', כולל התובע, הם גברים בעלי שיער ארוך,
- 21 מרביתם בעלי זקן.
- 22 55. בחינת המשמעות העולה מהפרסום, אצל האדם הסביר, מביאה למסקנה כי הנתבעת
- 23 מייחסת לתובע מכנה משותף עם עברייני מין, חלקם עבריינים מורשעים המרצים עונשי
- 24 מאסר ממושכים ומזהירה את הציבור מפני סכנה הנשקפת מהתובע.
- 25 56. כאמור, הנתבעת לא עורכת בפרסום כל הבחנה בין התובע לבין המצולמים האחרים
- 26 בקולאז' ומכאן שהיא מעמידה את כולם "בשורה אחת", ככאלה שיש להיזהר מפניהם.
- 27 משתמע מהפרסום ומהאופן בו נערך ונכתב על ידי הנתבעת, כי הנתבעת מייחסת לכל
- 28 המצולמים בקולאז' מאפיינים אלו או אחרים של עבריינות מין, פוגענות ומסוכנות כלפי
- 29 נשים.
- 30 57. כאשר ערכה הנתבעת את הפרסום, ביום 23.1.23, עשרה ימים לאחר העלאת הפוסט
- 31 המקורי, זאת בעקבות פנייתו של התובע אליה ובקשתו כי תסיר את הפרסום, ובעת

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 24765-02-23 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 שפרסמה תוספת המלל לפוסט, הנתבעת ציינה באותה תוספת מלל את שמו הפרטי של
- 2 התובע. מתוספת מלל זו לא ניתן להבין שאין לייחס לתובע עצמו, במובחן מהמצולמים
- 3 האחרים בקולאז', פגיעות מיניות במסגרת עיסוקו ובכלל. כך גם עולה מהתגובות שפרסמה
- 4 הנתבעת במסגרת השיח שעורר הפרסום שאין בהן ובתוכן להיטיב את הפגיעה שנגרמה
- 5 לתובע.
- 6 58. ולראיה, לגבי האפקט והתחושות שיצר הפרסום בקרב אלו שנחשפו אליו, עשרות מגיבים
- 7 הגיבו לפרסום, ובין היתר, נכתבו תגובות רבות המביעות את סלידת המגיבים ממה
- 8 שמייחסת הנתבעת למצולמים בתמונות הקולאז'. ואלו הן מקצת מהתגובות לפרסום:
- 9 "מצעד החלאות"; "הלוק האהוב על הנבלות והלוק שמפיל את החלשות"; "יאק. מגלח
- 10 מיד את הזקן שלי"; "מנוולים אחד אחד"; מדויק. משיחי שקר מקצועיים";
- 11 "שימפנזים..."; "להקיא מהם ולהקיא אותם מהחברה"; "סוטים בתחפושת!!!!";
- 12 "איכסוש"; "רוחניקים-עלק שאונסים".
- 13 59. אם כן, בנסיבות העניין, אין בידי לקבל את טענת הנתבעת כי לא ניתן לפרש את הפרסום
- 14 ככזה המצביע על התובע כעל מי שיש להיזהר ממנו, בהקשר של עבירות מין. זהו בדיוק
- 15 הפירוש הסביר שניתן לתת לפרסום, באופן וכפי שנערך על ידי הנתבעת.
- 16 **השלב השני – האם מדובר בלשון הרע ובפרסום כמשמעותם בחוק איסור לשון הרע**
- 17 60. האמור לעיל מביא אותי לקבוע כי מדובר בפרסום העלול להשפיל את התובע בעיני הבריות,
- 18 לעשותו מטרף לשנאה, לבוז או ללעג מצדם, לבזות את התובע בשל מעשים, התנהגות או
- 19 תכונות המיוחסים לו ולפגוע בעסקו, במשלח ידו ובמקצועו, במשמעות סעיף 1 לחוק.
- 20 61. כמו כן, מדובר ב"פרסום" כמשמעו בסעיפים 2 ו-3 לחוק איסור לשון הרע.
- 21 62. בסעיף 2(א) לחוק, נקבע: "פרסום, לעניין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס,
- 22 לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר".
- 23 63. אם כן, פרסום תצלום פניו של התובע, על רקע הקונטקסט העולה מהפרסום בכללותו,
- 24 מהווה פרסום לשון הרע על התובע.
- 25 64. בסעיף 3 לחוק, נקבע: "אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם
- 26 היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או מנסיבות חיצוניות,
- 27 או מקצתן מזה ומקצתן מזה".
- 28 65. במקרה הנדון, לשון הרע כלפי התובע משתמעת מהפרסום ובייחוד מהאקט של העמדתו
- 29 של התובע בשורה אחת, בקולאז' התמונות, עם עברייני מין או מי שמייחסים להם עבריינות
- 30 מין, חלקם עברייני מין מורשעים המוכרים היטב בקרב הציבור.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

- 1 **השלב השלישי – האם עומדות לנתבעת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע**
- 2 66. הנתבעת טוענת כי עומדת לה הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק.
- 3 67. בהתאם להגנת אמת הפרסום, תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום
- 4 ענין ציבורי. כמו כן נקבע בסעיף 14 לחוק כי הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה
- 5 אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.
- 6 68. אין בידי לקבל טענה זו.
- 7 69. כפי שקבעתי לעיל, המשמעות העולה מהפרסום הינה אזהרה מפני התובע כמי שנסקפת
- 8 ממנו מסוכנות ויש להיזהר ממנו, לרבות בהקשר של עבירות מין. לא מדובר בהבעת דעה
- 9 אלא במאפיינים עובדתיים שליליים המיוחסים לתובע.
- 10 70. אין חולק כי התובע מעולם לא נחקר או הואשם בעבירת מין כלשהי. אין חולק כי התובע
- 11 איננו מנהיג כת כלשהי.
- 12 71. עצם העובדה שהתובע, בין יתר עיסוקיו, מעביר סדנאות בתחום "המיניות המודעת" (או
- 13 "המיניות המקודשת") בוודאי איננה מלמדת, כשלעצמה, כי ניתן להעמיד את התובע
- 14 בשורה אחת עם עברייני מין מורשעים או מי שנטען כלפיהם כי פגעו פגיעות מיניות
- 15 במטופלים או באחרים. גם לא ניתן להשמיע את הטענה כי בהכרח מי שמצטרף לסדנה
- 16 שמעביר התובע, בעצמו או ביחד עם אחרים, הוא מטופל העלול לעבור פגיעה מינית או
- 17 אחרת. טענה זו לא הוכחה על ידי הנתבעת ואין לקבלה. הנתבעת בעצמה העידה בחקירה
- 18 ראשית לגבי העוסקים בתחום, כי "...ברור שמגיעות לשם גם הרבה מאד נשים שבאמת
- 19 צולחות את זה, בסדר..." (עדותו בעמ' 25 ש' 38 לפרוט').
- 20 72. הנתבעת לא הוכיחה את טענתה כי התובע עוסק ועוסק בטיפול מיני או במגע מיני במטופלות
- 21 או במשתתפות וטענה זו איננה נתמכת בכל מסמך או ראיה. אני מקבלת את עדות התובע
- 22 כי הוא איננו עוסק בטיפול מיני ואיננו עוסק בטיפול במגע (עדותו בעמ' 3 ש' 28-33, עמ' 4
- 23 לפרוט').
- 24 73. כך גם לא הוכח ואין כל ראיה לכך שהתובע מייחס לעצמו "קדושה" במסגרת פעילותו
- 25 בעריכת סדנאות בתחום המיניות המודעת או שהינו מי שמציג עצמו כ"גורו" או כי
- 26 המשתתפים בסדנאות שהתובע עורך מתייחסים אליו ככה.
- 27 74. אין חולק כי הנתבעת לא פנתה לתובע בטרם פרסמה את תמונתו בקולאז' התמונות
- 28 שבפרסום. הנתבעת מעולם לא פגשה בתובע. הנתבעת טוענת כי פרסמה בקולאז' התמונות
- 29 את תמונתו של התובע, אותה איתרה ברשת האינטרנט, בגלל "הלוק והעיסוק, חיפשתי
- 30 את התואם בין הלוק לעיסוק, זה הכל" (עמ' 27 ש' 13-14; עמ' 28 ש' 28-29 לפרוט').

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

75. על העיסוק של התובע למדה הנתבעת, לטענתה, רק מפרסומים פומביים שפרסם התובע - ממאמר שכתב התובע ביום 11.8.22 במגזין "בראשית" שכותרתו "לאורר את הסדינים" (מוצג 15 מטעם הנתבעת) (להלן: "מאמר התובע") ומפרסומים שעניינם הזמנות לפסטיבלים ולסדנאות שערך התובע ו/או בהשתתפותו, שצורפו אף הם לתיק המוצגים מטעם הנתבעת (עדות הנתבעת בעמ' 32 לפרוט').
76. גם לאחר שעיינתי במאמר התובע ובפרסומים אלה של התובע, אליהם מפנה הנתבעת בטיעוניה, לא מצאתי בהם כל אמירה שיכולה ללמד על כך שהתובע בעצמו מטפל במגע, פוגע או עלול לפגוע במטופליו פגיעות מיניות או כי הוא הודה בקיום יחסי מין עם תלמידותיו, כנטען על ידי הנתבעת.
77. במאמר התובע, העוסק, בין היתר, ב"עולם המיניות המקודשת", מציין התובע, בין היתר: **"חייבת להיות קריאה ברורה להפסקה של כל נורמות המאפשרות מין בין משתתפים למנחים"**.
78. כך עוד, למשל, בפרסום שערך התובע לגבי סדנא בת 3 ימים, נכתב, בין היתר: **"התהליך אינו תהליך טיפולי והצוות אינו מטפל של המשתתפים"** (מוצג 6, עמ' 45 למוצגי הנתבעת).
79. באשר לטענת הנתבעת כי התובע חבר בארגון הבינלאומי איסטה - מבלי שאתייחס לגוף טענותיה של הנתבעת באשר למאפיינים המיוחדים על ידה לאירגון איסטה - לא הוכחה טענת הנתבעת כי התובע חבר בארגון זה או נמנה על צוות המורים המועסקים על ידי הארגון.
- אני מקבלת את טענתו של התובע כי הוא איננו חבר או מורה בארגון זה, אלא השתתף בעבר בסמינרים של איסטה, לרבות כמשתתף שהוא גם "אסיסטנט" אשר מסייע "עם המנהלות" וכן כמי שהוזמן על ידי איסטה, כמורה חיצוני, להעביר שתי סדנאות בפסטיבל שארגן איסטה בישראל (עדות התובע בעמ' 3, 10-12 לפרוט'; תשובת התובע לשאלה 2 בשאלון שהופנה אליו, מוצג 50 במוצגי הנתבעת).
80. זאת ועוד, התרשמתי כי התובע הביע בעצמו ביקורת כלפי ארגון איסטה. בהקשר זה, הפנה התובע לפוסטים שכתב (מוצגים 9 ו-10 מטעם התובע), שם, בין היתר, התובע מבקר את נורמות ההתנהגות וההתנהלות של ארגון איסטה. בפרסומי התובע שהוצגו, התובע אף מוקיע כל תופעה של פגיעה מינית מצד העוסקים בתחום "המיניות המודעת"/"המיניות המקודשת", מתנגד לקיום יחסי מין בין מטפלים למטופלים, מתנגד לחוסר שקיפות בנושא והוא סבור כי יש לטפל בחומרה בכל תלונה בדבר פגיעה מינית ולהרחיק כל גורם שביצע פגיעה מינית בטיפול או בסדנה (כן ראו עדות התובע בעמ' 3 ש' 22-23 ובעמ' 21-22 לפרוט'; נספח 38 בתיק מוצגי הנתבעת).

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

81. גם העדה מטעם הנתבעת, העיתונאית גב' טלי חרותי סובר, אשר כפי עדותה פרסמה
תחקירים עיתונאיים בתחום המיניות המקודשת והביעה ביקורת על תחום זה, העידה כי
אין לה ידיעה אישית כלשהי על טענות לפגיעה מינית הקשורות באופן אישי לתובע (עדותה
בעמ' 45, 47 לפרוט').
82. העובדה שהתובע ציין במסגרת מאמר התובע כי הוא לוקח "פסק זמן" מהתחום ומיצירת
עוד אירועים, אותה ציינו הנתבעת בעריכה המאוחרת לפרסום וכן בתגובותיה למגיבים
לפרסום וכן גב' חרותי סובר בעדותה (בעמ' 46 ש' 6-7), לא יכולה להצביע על התובע כעל
כזה הפוגע באחרים. דווקא ההיפך הוא הנכון. כעולה ממאמר התובע, התובע הודיע שהוא
לוקח פסק זמן מהתחום עקב תלונות על פגיעות מיניות שנעשות על ידי אחרים המזוהים
עם התחום ועקב רצונו "לנהל שיח עם עמיתים בתחום כדי לפעול לשינוי ודיוק של התחום".
83. אם כן, דווקא אותו מאמר של התובע, עליו נסמכת הנתבעת ככזה שגרם לה לצרף את
תמונתו של התובע לקולאז' התמונות, מהווה פרסום ממנו ניתן להבין שהתובע סבור שיש
לפעול לשינוי אצל חלק מהעוסקים בתחום המיניות המקודשת, על מנת לוודא שלא
יתרחשו מקרים של פגיעות מיניות בתחום זה.
84. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי עומדות לה הגנות לפי סעיף 15 לחוק, הקובע, בין היתר, כי
תהא זו הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב בנסיבות בהן היחסים שבינו
לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות
את הפרסום או בנסיבות בהן הפרסום נעשה לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנתבע, של
האדם אליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו עניין אישי כשר.
85. אינני מקבלת גם טענה זו.
86. ראשית, יש לציין כי פעילותה של הנתבעת שעניינה מניעת פגיעות מיניות והתראה מפניהן,
סיוע לנפגעות ולנפגעים, לרבות מפני תקיפה מינית והיותה פעילה חברתית וקהילתית
בהקשרים אלו, הינה בוודאי פעילות חשובה, מבורכת ובעלת עניין ציבורי.
87. אולם, יחד עם זאת, במקרה הנדון שלפני, התרשמתי היא שהנתבעת לא ערכה בירור יסודי
ומספק לגבי התובע, עיסוקיו ופועלו, באופן ספציפי, לרבות לעניין פעילותו תחום "המיניות
המקודשת" או "המיניות המודעת", זאת בטרם הפרסום ובטרם "הדביקה" לתובע
כמשתמע מהפרסום, הלכה למעשה, "תווית" של מי שפוגע פגיעות מיניות ומי שיש להיזהר
מפניו, כך מעצם העובדה שהעמידה אותו בשורה אחת עם המצולמים האחרים בקולאז'.
כל זאת דווקא ובפרט על רקע היותה של הנתבעת מובילת דעה, לרבות בתחום זכויות נשים
ופגיעות מיניות ופעילה מוכרת בקרב קהל רחב.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

88. ויצוין כי עיקר טענות ההגנה שמעלה הנתבעת בתיק זה, אשר נטענו על ידה בדגש ובאריכות, אינן "מתכתבות" עם תוכן הפרסום עצמו ואינן עולות ממנו. כך, בפרסום עצמו (בטרם עריכתו בידי הנתבעת לאחר עשרה ימים) אין מילה ואף לא חצי מילה לגבי תחום "המיניות המקודשת" לגביו מבקשת הנתבעת להעלות ביקורת, בהקשר הספציפי של התובע. מה שנכלל בפרסום הוא קולאז' תמונות של עברייני מין מורשעים, לצד אחרים שהועלו כלפיהם טענות לפגיעה מינית, ביחד עם תמונת פניו של התובע, עם המלצה להיזהר מפני המצולמים או שכמותם, בעלי "לוק" דומה, כאשר המצולמים מכונים שם על ידי הנתבעת "נלות" (נבלות).

מה בין זה לבין ביקורת לגיטימית או הבעת דעה על תחום המיניות המקודשת?

89. מכאן שאין בידי לקבל את טענת הנתבעת כי בכל הנוגע לתובע, הפרסום נעשה בתום לב והיה בו עניין ציבורי.

90. זאת ועוד. בפרסום ישנה התייחסות למראה החיצוני של המצולמים, בעלי שיער ארוך, ככאלו שהנתבעת מייחסת להם מראה דומה למראהו של "ישו" (או כלשונה של הנתבעת: "ממש הטייפקאסט של ישו") (ראו גם עדות הנתבעת בעמ' 26 ש' 8-10, 36-37; עמ' 43 לפרוט). בוודאי שבעיסוק במראהו החיצוני של התובע, אגב יצירת "הכללות" הנעוצות במראה חיצוני, אין כל עניין ציבורי.

91. דווקא בשל פועלה החברתי והקהילתי של הנתבעת, אשר פרסומיה זוכים לחשיפה ניכרת על ידי אלפי אנשים, היה עליה להיזהר במיוחד מפני פגיעה מיותרת ולא נחוצה בתובע. בנסיבות העניין, הנתבעת יכולה היתה לפרסם את ביקורתה הלגיטימית על תחום המיניות המקודשת בדרך אחרת ולא בדרך בה בחרה לעשות את הפרסום.

92. לסיום אעיר כי אני דוחה את טענת הנתבעת לפיה המקרה הנדון נכנס בגדר סעיף 4 לחוק איסור לשון הרע, העוסק בלשון הרע על "חבר בני אדם או על ציבור כלשהו שאינם תאגיד". במקרה זה קבעתי כי מדובר בלשון הרע שפורסמה על התובע ולא על ציבור או חבר בני אדם ומשכך, אין רלוונטיות לסעיף זה.

השלב הרביעי – הסעד שיש לפסוק לתובע

93. לאור כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את כל טענות הצדדים, אני מוצאת לנכון לפסוק לטובת התובע פיצויים, ללא הוכחת נזק, על פי סעיף 7 לחוק, בסך של 50,000 ₪ (הסכום נומינלי, ללא תוספת הפרשי הצמדה למדד).

94. אציין כי לא התרשמתי כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע, במשמעות הוראת סעיף 7א(ג) לחוק.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 23-02-24765 פינקל נ' בית הלחמי

תיק חיצוני:

95. בכתב התביעה עתר התובע, בנוסף לסעד הכספי, להורות לנתבעת למחוק את הפרסום, לחדול מכל פרסום פוגעני כלפיו ולפרסם התנצלות, אולם יצוין כי התובע זנח סעדים מבוקשים אלה בסיכומיו ועל כן, לא אדון בהם. זאת אף בנסיבות בהן לא נסתרה טענת הנתבעת כי בשלב מסוים לאחר פניית התובע אל הנתבעת, הפרסום הוסר על ידה לחלוטין.

סוף דבר

96. אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע פיצויים בסך של 50,000 ₪.

97. כן אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות בסך של 3,570 ₪ (בגין האגרות ששולמו) ושכ"ט עו"ד בסך של 10,000 ₪ (כולל מע"מ).

98. הסכומים ישולמו לתובע בתוך 30 יום, שאם לא כן, יישאו הפרשי ריבית שקלית מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

11

12

13. ניתן היום, כ' אב תשפ"ה, 14 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.

14

עינב נהרי סנדלר, שופטת

15

16

